

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНЂЕЛА МИХАИЛА

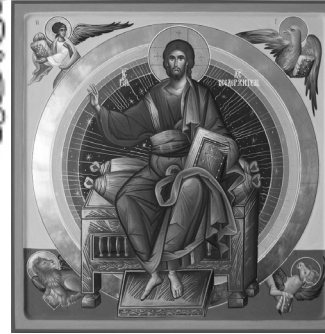
НЕДЕЉА, 25. АПРИЛ 2021, ГОДИНА 22, БР. 33

ПРАВОСЛАВНИ ХРИШЋАНИН И ИСКУШЕЊЕ ПАНДЕМИЈЕ

Ко је Православни Хришћанин по духу, а ко само по форми - то лако може да се сагледа у овим данима испитивања. Како каже Свети отац Марко Подвижник, дефинишући појам искушења: искушење није нешто за шта знаш да ће те снаћи. Кад идеш кроз неку пустињу у којој живе лавови, па наиђеш на лава - то није искушење јер ти знаш да ће те он врло вероватно срести на том путу, па имаш и одређене одбрамбене механизме... Тако и у свим сличним ситуацијама, кад знамо да ће нас нешто снаћи, па се мање или више припремамо за то, па нас оно снашло или не снашло, тек - то није искушење. Искушење - то су СИТУАЦИЈЕ КОЈЕ ДОЛАЗЕ ИЗНЕНАДА, за које се нисмо припремали. И, оне, по Божијем допуштењу, ОТКРИВАЈУ СТАЊЕ ДУХА. Откривају оно што имаш у себи. ... Ово што је наишло на свијет је у правом смислу искушење. Дакле, нисмо очекивали, а наишло је. ... Они који су православни по духу - требало би да су већ припремљени за ову врсту искушења. Како ћемо знати да јесу? Тако што ћемо ово допуштење прихватити у духу покајања. ... Без ових невоља, ви сте видјели да смо почели већ озбиљно да се нагињемо преко оних метафизичких међа, срљајући у пакао, са свим овим содомским трендовима. Дакле, неко ко је у духу покајања све ово је прихватио као нешто што нам припада, што нам некако треба, као један љути мелем за љуту рану. Врло је битно да се у духу поклопи са Божијим допуштењем, да га прихвати као из Божије руке.

Јер, ако насједнемо на било какве теорије да је ово сад неко смислио, допустио, попустио, организовао - то је, прије свега, пројава елементарног невјеровања у Бога као Сведржитеља и Промислитеља. ... Ако си Православни Хришћанин, ако се држиш Символа вјере..., онда ти вјерујеш да се НИШТА БЕЗ БОГА НЕ МОЖЕ ДЕСИТИ. Не могу ту да упадају некакви фармацеут-ски ликови, који ће из некаквих лабораторија да пуштају вирусе, да изазивају чудеса и да они сад преузму контролу. Значи, више није Бог - Сведржитељ, него некакви ликови из мрака... То је пројава невјеровања, то је озбиљна пукотина у мом Символу вјере. Као последицу тога имамо страх, а страх је последица гордости, а гордост изазива невјеровање или сумњу. Ми овдје имамо један дубљи проблем: проблем невјеровања, односно, проблем у нашем исповиједању вјере. Нас Црква учи, Господ нам то открива: да ни длака

с главе не може да падне, а да Господ то не зна. Он то преноси и на врапце; вјетар не може да дува, а да га Господ из стаје пустио није. Вода не може да се таласа, а да Бог за то не зна. ... Океани не могу да иду преко граница која им је одређена пијеском. И, таласи, колико год били силни, разбијају се о стијене које су им задате као међе. Дакле, СВЕ ЈЕ ПОКРИВЕНО БОЖИЈИМ ПРОМИСЛОМ, и ништа не може да се деси - па и ово што се данас дешава - да Бог то није допустио. ...

Има тај један “магарећи” вид учествовања у ономе што је Божије допуштење. ... Зло, и кад хоће да чини зло, кроз призму Божијег промисла преломљено - изазива добро! Иако оно то не би јер, како кажу Свети оци, зло, дакле, сатана и анђели зла су изгубили појам о добру. ... Они знају само за зло, и тиме - а то је врло битно да знамо јер је то велика утјеха и велико охрабрење за нас - они само пузе по тој линији зла, и ништа добро не могу да помисле. И, док чине зло, Господ Својим промислом уређује да МОГУ ДА ИЗАЗОВУ ДОБРО ЗА НАС, иако они од тога немају никакве користи. Сатана је надахнуо јеврејски Синедрион да распне Бога! И, они су били надахнути злом, а изазвали су највеће добро за људски род, кроз крсну, искушатељску жртву Христову, кроз крсну смрт и свештено Васкрсење, иако су хтели зло да учине. Тако и данас, несумњиво је да неке структуре заиста желе зло људском роду. И, што би рекао Апостол Павле, нама нису непознати њихови циљеви.

Али, за разлику од оних који упадају у параноју да је сад неко преузео власт, да Господ више није Сведржитељ, него некаква “тајна друштва”, ми то себи не смијемо да дозволимо. Нека они раде свој посао, али ми, држећи се Вјере отаца наших, вјерујемо да, и кроз ово што се сада дешава, без обзира ко стоји иза ове конкретне ситуације, знамо да изнад ње стоји Онај Који све светове одржава и свему границу и мјеру одређује. ... Сјетимо се оног моћног примјера: Четвородневног Лазара. Иако га је смрт већ прихватила и иако јој је он већ четири дана припадао, Господ каже: *Лазаре, теби говорим, изађи напоље!* Кроз то обраћање, и смрти се обраћа: Пустии га, Ја га возем...! ... Ако не знамо, распитајмо се шта се десило са Четвородневним Лазаром, са мртвцем који је четири дана био у гробу - устао је! Значи, не говори се о вирусу, о болести, него о смрти и четвртом дану пребивања у гробу.

Па, ако Господ заповиједа мртвом, ако исцјељује све болести, па како онда данас да не може да заустави ширење неке болести или неке пандемије, назовите је како хоћете! АКО ТО НЕ ЧИНИ, ОНДА ПОСТОЈИ ДОБАР РАЗЛОГ ЗА ТО. То је нека педагошка мјера, или једна епитимија, увођење протетичких мјера за људски род. И, увијек то треба да држимо и да доводимо у везу са Његовим промислом, а никако са мешетарењима некаквих тајних друштава, завјера... Свако свој посао. Ја, као Хришћанин, немам потребе да се бавим тиме шта ко ради; моје је да држим вјеру да ништа не може да се деси -

ни мени нити било коме - ако Господ то не допусти. ...

Ово искушење је, на жалост, а можда и на срећу, открило да нисмо баш сви Православни Хришћани, да нисмо сви у једноме духу. Има нас који смо, до јуче, били у духу, али искушење је показало да нисмо. ... Искушење је показало да немамо исти основ. Неко од нас је негдје фалио... Кад искушење бане, дато нам је и вријеме да се мало пресаберемо. Нема везе, неко ће да побегне из просторије, па ће онда покајнички да се врати, признавши да се препао, да није био спреман, за разлику од некога ко је остао миран и прибран. Имамо још могућности - не да испитујемо које је поријекло конкрет-ног вируса, него које је поријекло наше вјере, који је темељ наше вјере. Нека вируса! Немој да га се бојиш - бој се вируса гордости, вируса сумње, овога вируса фарисејског. И, да видимо: која је позадина наших лоших реакција? Јер, искушење није /дато/ да се ми бавимо поријеклом овог вируса, него **ДА ПРОВЈЕРИМО ТЕМЕЉЕ НАШЕ ВЈЕРЕ. ЈЕ ЛИ ОНА БЛАГОДАТНОМ АРМАТУРОМ ПОВЕЗАНА ИЛИ ЈЕ ТО ВЈЕРА НА ПИЈЕСКУ?** Господ је и о томе говорио: *Зидате на пијеску...* Шта то значи? Не слушате Ме, не слушате Моје ријечи, слушате сами себе, слушате људска предања, слушате и **ПРИЧЕШЋУЈЕТЕ СЕ ДУХОМ ОВОГА СВИЈЕТА** - значи: зидате на пијеску. То је једна од јеванђељских прича и јеванђељских упозорења. ...

Шта овај вирус може да изазове? Који је крајњи домет његов? Смрт. У реду. Па, је ли смрт за тебе, Православни Хришћанине, баш толико страшна? Зар ти ниси тај проблем ријешео? Је л' се ти причешћујеш, је л' вјерујеш, је л' се храниш Оним Који је смрт сатро - ради тебе? ... Јеси ли се сјединио са Оним Ко ти је дао живот вјечни? Па, и ако умреш, имаћеш живот вјечни! Очигледно да ниси. Е, овакве реакције, које откривају твоје невјеровање - а то је лоша позиција Хришћанина, као покајника и молитвеника, дају ти могућност да, док има времена, то ријешеш на боље. Док има времена! Јер, у супротном, ако будемо живјели у овој бјезанији, у овом страху од смрти, смрт ће нас свакако стићи. Хоће ли нас стићи овај вирус, или можда некакав мождани удар, или срчани, или нека од канцерогених ћелија - смрт може да дође на милион дру-гих начина. Ми то морамо да ријешимо у коријену, наш однос према смрти да

буде другачији. А, онда, ко ће доћи и КОМЕ ЋЕ ПРИПАСТИ ЧАСТ ДА НАС ОДВОЈИ ОД ТИЈЕЛА И ДА НАС ПРЕДА У РУКЕ БОЖИЈЕ - па, нека то буде Божији избор, по Божијем допуштењу. У супротном, деградираћемо на један врло низак ниво, хватајући се са невидљивим вирусима и игноришући реално присуство Бесмртнога Христа, Који нам даје живот и Који је неухватљив за смрт,

Хришћанство је религија РАДОСТИ, али до те радости пут је један - кроз Голготу.
*Архиепископ Никон
(Рождественски)*

У НЕДЕЉИ ЦВЕТНОЈ ПРОСЛАВЉАМО:

- 25.(12) Улазак Господа Исуса Христа у Јерусалим - Цвети
- 26.(13) Свети свештеномученик Артемон Лаодикијски
- 27.(14) Свети Мартин Исповедник
- 28.(15) Свети апостоли Аристарх, Пуд и Трофим
- 29.(16) Велики четвртак (Велико бденије)
- 30.(17) Велики петак
- 01.(18) Велика субота

неухватљив је и за болест и за гријех...

Ми треба да имамо тај један корак, један дивг ка Христу. Ако нас неко, било шта, било ко, на том путу пресретне, па изазове болест или неку врсту страдања, па коначно и смрт, то се све десило НА ПУТУ КА ХРИСТУ. То за нас може да буде само благослов, а никако пораз или разлог да бјезимо, скривајући се у некакве мишје рупе и сигурносне бункере. То је озбиљна деградација духа, и може да нас учини заиста недостојним Христа и Царства Христовог.

О. Рафаило (Бољевих), интервју за Радио "Светигора"

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА СТРАСНЕ СЕДМИЦЕ:

ВЕЛИКИ ПОНЕДЕЉАК:
7:30 Царски часови и Литургија
пређеосвећених Дарова
17:00 Вечерње

ВЕЛИКИ УТОРАК:
7:30 Царски часови и Литургија
пређеосвећених Дарова
17:00 Вечерње

ВЕЛИКА СРЕДА
7:30 Царски часови и Литургија
пређеосвећених Дарова
17:00 Повечерје

ВЕЛИКИ ЧЕТВРТАК:
9:00 Литургија св. Василија Великог
18:00 Јутрење са читањем 12
Јеванђеља

ВЕЛИКИ ПЕТАК:
7:30 Царски часови
16:00 Вечерње са изношењем
Плаштанице

19:30 Плач Мајке Божије
21:00 Јутрење са певањем статија
и опходом око храма

ВЕЛИКА СУБОТА:
8:30 Литургија св. Василија Великог
24:00 Пасхално јутрење и прва
Васкршња Литургија

ВАСКРС:
9:00 Друга Васкршња Литургија
17:00 Пасхално вечерње

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел.храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566.
www.saborna-crkva.com, sabornik@saborna-crkva.com, Тираж: 1000 примерака.